

Actaea racemosa* var. *cordifolia

Synonim lac.: *Actaea cordifolia*

pluskwica sercolistna

(c) fot. Wiesław Szydło SZYDŁO Wiesław Szkołka Roślin Ozdobnych

Odmiana botaniczna pluskwicy groniastej. Wiosną tworzy okazałe, ciemnozielone kępy średnicy 60-90 cm złożone z dużych, podwójnie lub potrójnie pierzastosiecznych, długoogonkowych liści złożonych z szerokich, jajowatych 3-5-7 klapowych listków z faliście piłkowanym brzegiem i sercowatą nasadą (stąd nazwa sercolistna). W sierpniu ze środka kępy wyrastają sztywne pędy kwiatostanowe wysokości 0,9-1,5 m. Są lekko rozgałęzione w górnej części i zakończone długimi, 40-60 cm, bardzo wąskimi, cylindrycznymi i lekko przewieszającymi na końcach gronami złożonymi z licznych, drobnych, kremowobiałych kwiatów. Imponujące długością kwiatostany przypominają wyglądem puszyste świece (stąd inna nazwa świecznica), gdyż główną ozdobą kwiatów są bardzo długie (5-10 mm) kredowobiałe pręciki okalające białe znamię słupka. Działki kielicha wcześniej odpadają, pozostają jedynie zakryte przez pręciki, mniej widoczne, kubkowane płatki korony z miodnikami. Po przekwitnięciu kwiaty przekształcają się w owoce - suche mieszki o długości 5-10 mm wypełnione wewnątrz nasionami. Wyschnięte owocostany, zdobią ogrody jeszcze przez wiele tygodni. Intensywny niezbyt przyjemny zapach kwiatów zwabia muchy, komary i chrząszcze. Pluskwica sercolistna jest byliną trwałą, odporną na choroby i szkodniki. Preferuje stanowiska półcieniste, gleby żyzne, stale umiarkowanie wilgotne, przepuszczalne, z dużą ilością substancji organicznej. Może rosnąć także w słońcu pod warunkiem dostatecznej ilości wilgoci w podłożu. W czasie dłuższej suszy wymaga podlewania. Szczególnie wrażliwe na brak wody i niedostatek składników pokarmowych są egzemplarze młode (brązowienie brzegów liści). W silnym ocienieniu rośliny słabiej kwitną. Możemy je rozmnażać wczesną wiosną przez podział lub nasiona wysiewane zaraz po zbiorze. Bylina szczególnie przydatna do obsadzania półcienistych zakątków pod drzewami i krzewami a także na tle północnych ścian budynków i parkanów, zwłaszcza w ogrodach naturalistycznych i wiejskich. Ładnie wygląda sadzona pojedynczo, jako efektowna roślina architektoniczna, a także w grupach, na rabatach z innymi wysokimi bylinami (tojadami, zawilcami japońskimi, parzydłem, paprociami, funkiami). Dobra roślina okrywowa w półcieniu. Duże grupy z wielkich, ciemnozielonych liści wprowadzają do ogrodów nie tylko efektowną kolorystykę, ale także ciekawą strukturę.

autorzy: Ewa Chojnowska; , Związek Szkółkarzy Polskich;

grupa roślin	byliny
grupa użytkowa	byliny
forma	bylina
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	kępiasty
docelowa wysokość	od 1 m do 2 m
barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę
rodzaj kwiatów	kwiatostan
barwa kwiatów	kremowe białe
pora kwitnienia	sierpień
nasłonecznienie	stanowisko cieniste stanowisko półcieniste
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	roślina tolerancyjna
rodzaj gleby	przeciętna ogrodowa próchniczna
walory	ciekawy pokrój ozdobne z kwiatów
zastosowanie	ogrody przydomowe parki kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody) rabaty w grupach soliter (pojedynczo)

